

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Mgr. L. P. M., MBA**
bytem P.

proti

žalovanému: **Náměstek ministra vnitra pro státní službu**
se sídlem Praha 1, Jindřišská 34

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. MV-147430-17/OSK-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví, a to jednak ze dne 18. 10. 2017, č. j. MZDR

33819/2017-6/ST, o skončení služebního poměru, a dále ze dne 21. 11. 2017, č. j. MZDR 57847/2017-1/ST, o odbytném a jeho výši.

2. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2017, č. j. MZDR 33819/2017-6/ST, prvostupňový služební orgán rozhodl tak, že s ohledem na to, že marně uplynula doba, po kterou byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů, se podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“) služební poměr žalobkyně ukončuje. Služební poměr žalobkyně podle § 72 odst. 4 zákona o státní službě skončil uplynutím 10 dnů následujících po dni doručení prvostupňového rozhodnutí.
3. Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2017, č. j. MZDR 57847/2017-1/ST, prvostupňový služební orgán rozhodl tak, že s ohledem na to, že žalobkyně byla ve služebním poměru na dobu neurčitou a nepřetržitá doba trvání jejího služebního poměru přesáhla 3 roky, ale nepřesáhla 6 let, se žalobkyni podle § 72 odst. 2 písm. b) zákona o státní službě přiznává nárok na odbytné ve výši 633 288 Kč. Odbytné bude žalobkyni vyplaceno v nejbližším výplatním termínu určeném v Ministerstvu zdravotnictví pro výplatu platu v návaznosti na skončení jejího služebního poměru.

II. Obsah žaloby

4. V podané žalobě žalobkyně vůči výroku týkajícímu se skončení služebního poměru namítala, že žalovaný neuvedl, na základě jakých podkladů a úvah dospěl k závěru, že služební orgán I. stupně v době zařazení žalobkyně mimo výkon služby prokazatelně hledal volné služební místo, které by bylo pro žalobkyni vhodné.
5. Tvrdila, že ze spisu je zřejmé, že prokazatelně pro ni existovalo vhodné místo, a to místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra. Pokud pak služební orgán I. stupně o tomto místu nevěděl, je nutno to přičítat k jeho tíži. Navíc měl prvostupňový služební orgán postupovat podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě. Interpretaci žalovaného, podle které se toto ustanovení na žalobkyni nevztahuje, považovala žalobkyně za chybnou a účelovou. Ustanovení § 70 odst. 3 zákona o státní službě upravuje dvě situace, a to situaci, kdy státního zaměstnance nelze po pominutí překážky zařadit na jeho původní služební místo. Druhou situací je, když pominou jiné překážky ve službě, ale státní zaměstnanec nemá nárok na zařazení na původní služební místo. Tvrdila, že toto je její případ.
6. Nesouhlasila se žalovaným, že státní zaměstnanec může být převeden na jiné služební místo poté, co byl rozhodnutím zařazen mimo výkon služby. Dle žalobkyně institut převedení lze uplatnit pouze za situace, kdy je státní zaměstnanec zařazen v okamžiku rozhodování na služebním místě A, a z taxativně uvedených důvodů je přeřazen na místo B. Výkon služby tak není přerušen. Převedení na služební místo nelze použít za situace, kdy je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby, neboť může být pouze zařazen na nějaké služební místo, což řeší § 70 zákona o státní službě. Z uvedeného důvodu žalobkyně považovala za scestnou argumentaci žalovaného o tom, který služební orgán má o zařazení na volné služební místo rozhodovat.
7. Namítala, že odlišné obory státní služby nejsou překážkou pro zařazení na jiné služební místo. Případy, kdy je shodný obor služby podmínkou stanoví zákon o státní službě pouze v případě § 42, § 49 a § 51. Dle žalobkyně zkoumat shodu oborů služby by tak bylo relevantní pouze za situace, kdyby se služební orgán rozhodoval, koho z více státních

zaměstnanců zařazených mimo výkon služby na jedno volné místo zařadí. Taková situace však nenastala a žalobkyně měla být zařazena na místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra.

8. Žalobkyně se dále ohradila proti úvahám žalovaného, že jedním z kritérií pro posouzení vhodnosti služebního místa je v neposlední řadě přístup státního zaměstnanec.
9. Namítala, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů a informací služební orgán I. stupně vycházel, a jakými úvahami byl veden k závěru, že všechna volná místa nebyla pro žalobkyni vhodná. Navíc ve spisu není dohledatelné, která všechna možná služební místa to byla, přičemž přehled těchto míst v rámci seznámení se se spisem žalobkyně požadovala po správních orgánech.
10. Za důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně označila rozpornost tohoto rozhodnutí, kterou spatřovala v tom, že žalovaný na jedné straně uvedl, že námitka žalobkyně, podle které ji měl správní orgán I. stupně převést na jiné vhodné místo, je bezpředmětná proto, že žalobkyně nepodala odvolání proti rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby, a na straně druhé uvedl, že rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby není předmětem tohoto řízení.
11. Dále měla žalobkyně za to, že postup správních orgánů spočívající v porovnání činností na místě, které žalobkyně zastávala, s místem jiným, je akceptovatelný pouze za situace, kdy by se rozhodovalo o obsazení jednoho služebního místa mezi více potenciálními státními zaměstnanci. K tomu odkázala na § 190 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě a na podmínky pro účast ve výběrových řízeních, kde postačuje praxe spočívající ve výkonu činností podle § 5 zákona o státní službě nebo činností obdobných po určitou dobu. Dále pak poukázala na závěr žalovaného ohledně toho, jaká služební místa lze ve vztahu k žalobkyni považovat za vhodná, a tvrdila, že se žalovaný nevyjádřil k tomu, zda a případně proč je takový postup správný. Rovněž pak poukázala na své služební hodnocení za období roku 2016, podle kterého jí lze považovat za vynikajícího, všeobecně uznávaného odborníka.
12. Tvrdila, že žalovaný odkazuje na § 162 odst. 3 zákona o státní službě, aniž by se zabýval jeho smyslem a účelem ve vztahu k institutu státní služby a práv státních zaměstnanců. Dle žalobkyně dochází ke kolizi jednotlivých ustanovení zákona o státní službě. K tomu odkázala na § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě a tvrdila, že toto ustanovení je kogentní a neumožňuje správní uvážení o tom, že toto právo státnímu zaměstnanci nenáleží ze zákona.
13. Za nepochopitelnou považovala žalobkyně argumentaci žalovaného o rozdílných činnostech na tom či onom místě se stejným oborem státní služby vedoucí k závěru, že se nejedná o vhodné služební místo. Tvrdila, že tímto je dle žalobkyně popřen smysl a účel úřednické zkoušky.
14. Žalobkyně nerozuměla tomu, proč nebyla jmenována na služební místo představeného – náměstka ministra vnitra pro veřejnou správu, když toto místo bylo volné, žalobkyně byla držitelkou osvědčení o úřednické zkoušce a podílela se na práci Rady vlády pro veřejnou správu.
15. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí žalovaného ve věci skončení služebního poměru, jeho jednání a argumentace svědčí o tom, že systemizace byla navržena účelově s cílem

zbavit se nepohodlných osob. V této souvislosti žalobkyně rovněž poukázala na to, že její místo bylo zrušeno po příchodu nového ministra na poslední chvíli.

16. Pokud jde o výrok týkající se odbytného, žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami, když pouze konstatoval, že služební orgán I. stupně dospěl k správnému závěru a převzal jeho argumentaci.
17. Namítala, že interpretace § 200 odst. 1 zákona o státní službě ze strany služebních orgánů je nelogická, nesystémová a v její neprospěch. Není zřejmé, proč služební orgány ponechaly bez povšimnutí jednotné číslo v textu „*do doby trvání služebního poměru...*“, což je neslučitelné s interpretací služebních orgánů, neboť pak by dané ustanovení muselo znít „*Do doby trvání služebních poměrů státních zaměstnanců podle § 185 až 188 a § 190 až 192 se započítává doba trvání pracovních poměrů ve správních úřadech, které vzniku služebního poměru bezprostředně předcházely*“, neboť ve smyslu úvah služebních orgánů více státních zaměstnanců nemůže mít jeden služební poměr.
18. Dle žalobkyně je nutno číst § 200 odst. 1 zákona o státní službě tak, že do doby trvání služebního poměru představeného se započítává doba trvání pracovních poměrů ve správních úřadech, které vzniku služebního poměru bezprostředně předcházely. Použití množného čísla má pro správnou interpretaci opačný význam, než jak jej chápou služební orgány. Slovo bezprostředně je pak nutno chápat tak, že při více pracovních poměrech státního zaměstnance v minulosti musely tyto poměry bezprostředně navazovat na sebe. S touto argumentací se pak žalovaný nikterak nevypořádal.
19. K tomu žalobkyně odkázala na komentář PICHRT, Jan a kol. Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství Wolters Kluwer, a.s., 2015, a dále na komentář KAUCKÝ, Jan, ŠTEFKO, Martin, a uvedla, že rovněž na tento odkaz žalovaný nikterak nereagoval.
20. Rovněž uvedla, že jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Žalovaný pak nevzal v potaz historické situace, kdy stávající státní zaměstnanec by byl diskriminován tím, že pracovní poměr vykonával na více správních úřadech, ale změny pracovního zařazení na těchto úřadech sám nevyvolal. Jako příklad žalobkyně uvedla zákon č. 517/2002 Sb. Obdobně v případě přechodu státního zaměstnance v důsledku organizačních změn. Navíc přechody mezi správními úřady neznamenal změnu zaměstnavatele, neboť správní úřady pouze jednaly jménem zaměstnavatele, tj. stát (viz § 9 zákoníku práce).
21. Tvrdila, že správní orgán není v přístupu konzistentní. K tomu odkázala na § 190 zákona o státní službě a tvrdila, že podle způsobu výkladu § 200 zákona o státní službě by zde muselo platit, že hranice 10 let je nepřekročitelná, a že se započítává praxe pouze v jednom správním úřadu, nebo v jednom obecním úřadu, v jednom krajském úřadu, atd., a to po dobu 4 let po sobě jdoucích. K tomu odkázala na Metodický pokyn žalovaného č. 1/2015, ze kterého vyplývá opak a rovněž rubriku „Často kladené dotazy“.
22. Závěrem poznamenala, že mezeru v právu nelze přičítat k tíži žalobkyně a rovněž odkázala na § 2 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

23. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

24. K tvrzení, že měl žalovaný postupovat podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě, odkázal na napadené rozhodnutí, podle kterého není toto ustanovení možné v případě žalobkyně aplikovat, neboť u zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 zákona o státní službě se nejedná o změnu služebního poměru podle § 70 odst. 1 a 3 zákona o státní službě. Tvrdil, že se § 70 zákona o státní službě nevztahuje na změnu služebního poměru podle § 62 zákona o státní službě, neboť nejde ani o případ uvedený v § 70 odst. 1, ani nejde o odpadnutí jiného důvodu změny služebního poměru. Ustanovení § 70 odst. 3 zákona o státní službě tedy nelze vykládat tak, že se použije na každý případ změny služebního poměru v důsledku zrušení služebního místa.
25. Nadto u žalobkyně v době, kdy byla zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů, ke zrušení jejího služebního místa nedošlo, žalobkyně byla naopak v důsledku zrušení jejího služebního místa zařazena mimo výkon služby a § 70 odst. 3 zákona o státní službě předpokládá, že ke zrušení služebního místa dochází právě v době změny služebního poměru státního zaměstnance.
26. Uvedl, že pokud je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby a v průběhu této doby se pro něj najde volné vhodné služební místo, užije se institut převedení na jiné služební místo podle § 61 zákona o státní službě. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že je jeho odpovědností, aby vydáním služebního předpisu garantoval státnímu zaměstnanci převedení na volné vhodné služební místo, neboť toto právo garantovat nelze.
27. K námitce žalobkyně ohledně nedostatečného prokázání hledání volných služebních míst ze strany služebního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že se služební orgán I. stupně snažil pro žalobkyni vyhledávat volná vhodná služební místa. Součástí spisového materiálu je řada přehledů volných služebních míst a uvolněných systemizovaných služebních míst v rámci služebního úřadu, které dokladují, že služební orgán I. stupně od ledna 2017 do srpna 2018 pravidelně na konci každého měsíce hledal volná služební místa v oborech služby žalobkyně, či alespoň v některém z oborů. Rovněž jsou součástí spisového materiálu četné dotazy směřované jiným služebním orgánům ohledně volných služebních míst. Služební orgán I. stupně oslovil služební orgány těch služebních úřadů, v rámci nichž bylo možné předpokládat služební místa se služebním působištěm v Praze, s žádostí, zda v jejich služebních úřadech není k dispozici volné vhodné služební místo v některém z oborů služby, v němž vykonávala službu žalobkyně. Konkrétně jde o žádosti ze dne 9. 2. 2017, 23. 2. 2017 a 26. 6. 2017 s dotazem vztahujícím se ke služebním místům ve 14. až 16. platové třídě. Tyto žádosti spolu s příslušnými odpověďmi služebních úřadů jsou součástí spisového materiálu a žalobkyně měla možnost se s nimi seznámit.
28. K tvrzení, že existovalo služební místo, na které mohla být převedena, a to služební místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy v Ministerstvu vnitra, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že předmětné služební místo je systemizováno v Ministerstvu vnitra a správnímu orgánu I. stupně nepřísluší rozhodovat o převedení státních zaměstnanců do jiných služebních úřadů. V této souvislosti lze vycházet z § 23 odst. 2 zákona o státní službě, podle kterého na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného není nárok. Uvedl, že ačkoli zákon o státní službě v § 61 nestanoví, kdo a za jakých podmínek bude státního zaměstnance zařazeného mimo výkon služby z organizačních důvodů na jiné služební místo v jiném služebním úřadu převádět, logickým a systematickým výkladem § 61, 62 a § 24 odst. 5 zákona o státní službě lze dospět k závěru, že v situaci, kdy je státní zaměstnanec

již zařazen mimo výkon služby podle § 62 zákona o státní službě, a pozbyl tak vazbu k úřadu, ve kterém vykonával službu, bude o jeho převedení rozhodovat služební orgán toho úřadu, v němž je systemizováno služební místo, jež má být obsazeno. Jedná se o odlišnou situaci oproti té, kdy je státní zaměstnanec převáděn na jiné služební místo bezprostředně po vzniku některého z důvodů pro převedení uvedených v § 61 zákona o státní službě. V takovém případě o převedení rozhodne služební orgán služebního úřadu, v němž je státní zaměstnanec dosud zařazen, který si v případě převedení na služební místo v jiném služebním úřadu vyžádá jako nutný podklad pro vydání rozhodnutí souhlas služebního orgánu služebního úřadu, do něhož hodlá státního zaměstnance převést, a to podle § 162 odst. 3 zákona o státní službě. Pokud je již státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, rozhoduje o převedení státního zaměstnance výlučně služební orgán tohoto služebního úřadu, v němž je systemizováno služební místo, a to v rámci postupu uvedeného v § 24 odst. 5 zákona o státní službě.

29. Jelikož služební orgán I. stupně dopisem, č. j. MZDR 2271/2017-4/PER ze dne 20. 1. 2017, oslovil státního tajemníka v Ministerstvu vnitra s žádostí o vyslovení souhlasu se zařazením žalobkyně na volné služební místo náměstka pro řízení sekce veřejné správy, je zřejmé, že státní tajemník v Ministerstvu vnitra byl obeznámen s tím, že existuje kandidát na obsazení tohoto služebního místa, a mohl učinit kroky, které by k němu vedly. Skutečnost, že se tak nestalo, svědčí o tom, že ze strany Ministerstva vnitra nebyl na převedení žalobkyně na toto služební místo zájem. V tomto kontextu byla rovněž formulována odpověď státního tajemníka v Ministerstvu vnitra ze dne 17. 1. 2017. Uzavřel, že k posouzení vhodnosti služebního místa náměstka pro řízení sekce veřejné správy v Ministerstvu vnitra pro žalobkyni je v pravomoci státního tajemníka v Ministerstvu vnitra.
30. Poznamenal, že nad rámec uvedeného se žalovaný v napadeném rozhodnutí vhodností služebního místa ve vztahu k žalobkyni zabýval, a to zejména s ohledem na porovnávání jí vykonávaných činností a činností, jež by vykonávala na služebním místě náměstka pro řízení sekce veřejné správy v Ministerstvu vnitra. V této rovině žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně spočívající v tom, že porovnávání vykonávaných činností má smysl pouze v případě rozhodování o obsazení jednoho služebního místa, pokud existuje více potenciálních státních zaměstnanců. Jelikož institut převedení na jiné služební místo podle § 61 zákona o státní službě nezakládá nový služební poměr, v rámci kterého by státní zaměstnanec byl nejprve ve zkušební době, v níž by bylo možné pozorovat a v jejím průběhu i rozhodnout o tom, zda se státní zaměstnanec pro výkon činnosti na daném služebním místě osvědčil, je nutné před převedením státního zaměstnance pečlivě zvážit, zda má státní zaměstnanec pro výkon činnosti na novém služebním místě předpoklady, které lze dovodit právě porovnáváním vykonávaných činností. Při shodě dosud vykonávaných činností s činnostmi, jejichž vykonávání bude od státního zaměstnance na novém služebním místě vyžadováno, je vyšší pravděpodobnost, že státní zaměstnanec bude vhodnou osobou pro obsazení tohoto služebního místa a bude službu vykonávat v souladu s požadavky kladenými na toto služební místo.
31. Ustanovení § 190 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě nepovažoval žalovaný za přílehlavé, neboť řešilo přijetí státních zaměstnanců do služebního poměru beze změny jejich pracovního/služebního místa, kdežto v daném případě se jedná o obsazení nového volného služebního místa, na kterém žalobkyně dosud službu nevykonávala. Vodítkem pro posouzení služebního místa vhodného pro žalobkyni jsou i obory služby. S ohledem na odlišnosti ve vykonávaných oborech služby, kdy pouze v jednom ze tří oborů služby

vykonávaných na služebním místě náměstka pro řízení sekce veřejné správy v Ministerstvu vnitra vykonávala službu i žalobkyně, i s ohledem na rozdílnost v působnosti obou sekcí a vykonávaných činností žalovaný neshledal, že by výkon činností byl na obou služebních místech obdobný, tedy že by se služební místo náměstka pro řízení sekce veřejné správy v Ministerstvu vnitra pro žalobkyni jevilo jako vhodné.

32. Pokud jde o postoj dotyčného státního zaměstnance při posuzování vhodnosti volných služebních míst, žalovaný toto kritérium zmínil pouze v kontextu toho, že po služebním orgánu I. stupně nebylo možné požadovat, aby každý den, po který byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů, evidoval všechna volná služební místa a u každého zvlášť odůvodňoval, zda je pro žalobkyni vhodné.
33. Poznamenal, že napadené rozhodnutí nestavěl na skutečnosti, že se žalobkyně neodvolala proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a proti rozhodnutí o jejím zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Pouze v kontextu námitek žalobkyně směřujících do těchto rozhodnutí konstatoval, že v této oblasti nevyužila opravných prostředků.
34. K výroku o odbytném žalovaný trval na tom, že při posuzování doby trvání služebního poměru státního zaměstnance pro účely výpočtu odbytného se v návaznosti na přechodné ustanovení zákona o státní službě (§ 200 odst. 1) započítává pouze ten pracovní poměr, který bezprostředně předcházel vzniku služebního poměru státního zaměstnance na základě přechodných ustanovení zákona o státní službě, bez ohledu na to, zda služební poměr dosavadního zaměstnance vznikl ze zákona podle § 186 nebo 188 zákona o státní službě nebo na základě žádosti podle § 190 až 192 zákona o státní službě. Pro dané účely lze proto započít jen pracovní poměr, na základě kterého se státní zaměstnanec tzv. „překloupil“ do služebního poměru podle přechodných ustanovení zákona o státní službě, a který současně trval ke dni 1. 7. 2015.
35. Dále odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém uvedl, jak je dle jeho názoru nutno vykládat § 200 odst. 1 zákona o státní službě. Podle žalovaného by v případě, že by bylo úmyslem zákonodárce započítat všechny pracovní poměry státního zaměstnance, postrádalo smysl užití slova „bezprostředně“ ve spojení se služebními poměry. Bezprostředně předcházet vzniku služebního poměru může pouze jeden pracovní poměr, ve kterém se státní zaměstnanec nacházel, než mu vznikl služební poměr. S ohledem na uvedené žalovaný v souvislosti s trváním služebního poměru v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí jednotné číslo. Tento výklad nelze považovat za nesprávný pouze z toho důvodu, že je v neprospěch žalobkyně.
36. Uvedl, že žalobkyně v tomto směru argumentuje odbornou literaturou. Žalovanému je však známo, že literatura vztahující se k výkladu § 200 zákona o státní službě není jednotná a žalovaný se s výkladem uvedeným v žalobkyní citovaném komentáři neztotožňuje. Naproti tomu odkazuje například na publikaci Zákon o státní službě s poznámkami, autoři: F. Vavera, P. Hulinský, P. Mlsna, P. Mates, K. Chrástková, J. Doležilek, J. Škoda, vydanou nakladatelstvím Aleš Čeněk, s.r.o. v Plzni v roce 2015, kde je na str. 286 v poznámce k § 200 uvedeno, že pravidlo pro zápočet pracovního poměru je, že se jedná o pracovní poměr ve správním úřadě a tento pracovní poměr bezprostředně předchází vzniku služebního poměru. Pojem „bezprostředně“ je zde vykládán ve smyslu kontinuity pracovního a navazujícího služebního poměru. Dále je pak možné vycházet i z publikace Zákon o státní službě, autoři: E. Vlčková, I. Kašparová, P. Bláhová, vydané nakladatelstvím

ANAG v roce 2015, která se na str. 265 rovněž zabývá otázkou započtení doby pracovního poměru dosavadních zaměstnanců a jejich nároky, a ačkoli výslovně neuvádí, že v této souvislosti lze započíst pouze jeden pracovní poměr bezprostředně předcházející vzniku služebního poměru, lze tento závěr z tohoto výkladu rovněž dovodit. Rovněž z toho lze dovodit, že z hlediska nároků státního zaměstnance, kterému služební poměr plynule navazoval na předchozí pracovní poměr ve správním úřadu, nelze sahát dále do minulosti, než právě k tomuto jednomu pracovnímu poměru bezprostředně předcházejícímu vzniku služebního poměru.

37. Žalovaný souhlasil se žalobkyní v tom, že ustanovení zákona o státní službě nelze aplikovat pouze v závislosti na výkladu jazykovém, ale je třeba je též vykládat konformně se zásadami, na nichž je zákon o státní službě postaven. Jelikož institut odbytného se váže k výkonu služby, započítání doby předchozího pracovního poměru, na který státnímu zaměstnanci navazoval vznik služebního poměru, lze chápat jako projev vstřícnosti k těm zaměstnancům, již byli pod režim zákona o státní službě tzv. „překlápění“. Pro započtení všech předchozích pracovních poměrů státního zaměstnance před vznikem služebního poměru však žalovaný neviděl žádné opodstatnění.
38. K námitce žalobkyně ohledně zaměstnanců, kteří byli v rozhodné době vlivem změn pracovního zařazení a organizačních struktur v době trvání jejich pracovního poměru přeřazeni na jiné úřady, žalovaný uvedl, že tyto případy je nutné řešit individuálně. Žalovanému byly známy odlišné situace, kdy došlo ke změně pracovního zařazení některých zaměstnanců v rámci tzv. delimitací. To se však netýká žalobkyně.
39. Co se týče porovnání výkladu § 200 a § 190 zákona o státní službě, žalovaný neviděl mezi těmito ustanoveními žádnou kontinuitu. Naproti tomu žalovaný shledal příhodným vycházet při započítání doby trvání pracovního poměru pro účely stanovení výše odbytného poměru ze zásad, jež jsou stanoveny ve vztahu k nároku státního zaměstnance na odměnu. V tomto směru žalovaný odkázal na Kolektivní dohodu vyššího stupně, kde je v čl. 11 odst. 2 uvedeno, že pro účely vzniku nároku na odměnu se do doby trvání služebního poměru započítává doba trvání pracovního poměru, který vzniku služebního poměru bezprostředně předcházela, a to ve správních úřadech, které jsou dle § 4 odst. 1 zákona o státní službě služebními úřady, a ve státních orgánech nebo právnických osobách, které jsou služebními úřady dle § 4 odst. 2 zákona o státní službě.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
41. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
42. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 162 odst. 3 zákona o státní službě pokud se rozhodnutí služebního orgánu má týkat působnosti jiného služebního orgánu, lze ho vydat jen s jeho souhlasem.
 - Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.

- Podle § 15 odst. 2 zákona o státní službě státní tajemník řídí činnosti související se zajišťováním organizačních věcí služby, správy služebních vztahů a odměňování státních zaměstnanců a vedoucího služebního úřadu podřízeného ministerstvu.
- Podle § 15 odst. 3 zákona o státní službě státní tajemník dále plní úkoly související s pracovněprávními vztahy zaměstnanců ve správním úřadu.
- Podle § 200 odst. 1 zákona o státní službě do doby trvání služebního poměru státních zaměstnanců podle § 185 až 188 a § 190 až 192 se započítává doba trvání pracovních poměrů ve správních úřadech, které vznikly služebního poměru bezprostředně předcházely.

43. Soud o podané žalobě uvážil následovně.

44. K výroku rozhodnutí týkajícímu se skončení služebního poměru soud uvádí následující:

45. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, podle které žalovaný neuvádí, na základě jakých podkladů a úvah dospěl k závěru, že služební orgán I. stupně prokazatelně hledal pro žalobkyni volné služební místo. K uvedené námitce soud odkazuje na napadené rozhodnutí, konkrétně na stranu 16, kde se žalovaný zabýval obdobnou námitkou žalobkyně. Žalovaný konkrétně odkázal na obsah spisového materiálu, jehož součástí je přehled neobsazených míst v Ministerstvu zdravotnictví a v jeho podřízených služebních úřadech pořízený vždy ke konci každého kalendářního měsíce v období od ledna 2017 do srpna 2017. Dále pak žalovaný poukázal na obsáhlou korespondenci služebního orgánu I. stupně s jinými služebními orgány. Právě z této korespondence žalovaný vyvodil, že služební orgán I. stupně během zařazení žalobkyně mimo výkon služby vyvinul maximální snahu k zajištění dalšího profesního uplatnění žalobkyně v rámci státní služby. Soud k námitce žalobkyně ověřil, že součástí žalovaným předloženého spisového materiálu jsou mj. žalovaným uváděné přehledy neobsazených míst v Ministerstvu zdravotnictví a v jeho podřízených služebních úřadech a dále řada žádostí, které služební orgán I. stupně směřoval jiným služebním orgánům a kterými žádal o informace o neobsazených služebních místech v 16., 15. a 14. platové třídě v některých z uvedených oborů služeb (viz žádost ze dne 4. 1. 2017, ze dne 9. 2. 2017, ze dne 23. 2. 2017 a ze dne 26. 6. 2017), včetně navazující korespondence s dotčenými služebními orgány. Z protokolu o seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí (ze dne 7. 8. 2017, č. j. MZDR 33819/2017-3/ST) vyplývá, že žalobkyně byla s těmito podklady seznámena. Na základě shora uvedeného soud přisvědčil závěru žalovaného, že z přehledu neobsazených služebních míst v Ministerstvu zdravotnictví včetně jeho podřízených útvarů a dále z opakovaných žádostí o informace o neobsazených služebních místech lze jednoznačně učinit závěr, že služební orgán I. stupně prokazatelně hledal pro žalobkyni služební místo, které by pro ni bylo vhodné. Soud pak nad rámec výše uvedeného podotýká, že mu není zřejmé, jakou jinou aktivitu by bylo možno po služebním orgánu I. stupně spravedlivě požadovat k nalezení vhodného volného služebního místa pro žalobkyni než aktivní vyhledávání volného služebního místa nejen v rámci dotčeného služebního orgánu ale i jiných služebních orgánů.
46. Dále soud odkazuje na stranu 11 a 12 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval přezkumem úvahy služebního orgánu I. stupně týkající se hledání vhodného volného služebního místa pro žalobkyni, a to nejen v rámci daného služebního úřadu, ale i v rámci jiných služebních úřadů. Služební orgány považovaly za rozhodné pro posouzení vhodnosti služebního místa obory služeb, ve kterých byla žalobkyně zařazena, konkrétně

obor 28. Zdravotnictví a ochrana zdraví, dále 33. Systém veřejné správy, 36. Informační a komunikační technologie a 77. Odborné zabezpečení činnosti vlády. Soud pak neshledal nezákonnost v postupu služebních orgánů, které za východisko pro nalezení vhodného služebního místa vzaly obory služeb, které byly žalobkyní doposud vykonávány. Obory služby, které žalobkyně doposud vykonávala, mohly být jednoznačně východiskem k nalezení vhodného služebního místa, a tedy i jeho podkladem. Obor služby totiž vystihuje podstatu dosud vykonávaných činností žalobkyně, a tedy může být vodítkem k nalezení nového vhodného služebního místa. Služební orgán I. stupně následně zjistil, že v oboru služeb 33., 36. a 77 nebylo volné žádné služební místo. Na služební místa zařazená v oboru 28 pak žalobkyně nesplňovala kvalifikační předpoklady (vzdělání v oblasti lékařství, ošetrovatelství nebo zdravotnický management) nebo nebyla tato služební místa shledána vhodnými s ohledem na charakter žalobkyní dosud vykonávané činnosti, respektive odlišnost správní činnosti. Rovněž v uvedeném hodnocení neshledal soud ze strany služebních orgánů žádné pochybení. Jestliže je soubor činností na volném služebním místě diametrálně odlišný od činností, které žalobkyně doposud vykonávala, nelze dospět k závěru o vhodnosti služebního místa. Ostatně žalobkyně v podané žalobě a ani v průběhu správního řízení netvrdila, že by některé místo z míst uvedených v rozhodnutí služebních orgánů bylo pro ni vhodné, když poukazovala toliko na služební místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra (k tomu viz níže). V napadeném rozhodnutí pak žalovaný uvedl i další hlediska, kterými se při hledání vhodného služebního místa pro žalobkyni řídil, a to služební působiště v Praze a dále služební místo zařazené do 14. až 16. platové třídy. I tato další kritéria považuje soud za přílehlající, a to vzhledem k místu dosavadního působení žalobkyně a k vykonávaným činnostem a dále vzhledem k adrese místa bydliště žalobkyně. Dle náhledu soudu jsou úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí přezkoumatelné a ničím nevybočující z mezí správního uvážení. S ohledem na uvedené soud námitky žalobkyně nepřisvědčil.

47. K tvrzení žalobkyně, že měla být přerazena na místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra, soud uvádí, že pro posouzení věci nepovažoval za rozhodné otázky, kterým se obsáhle věnuje jak žalobkyně v podané žalobě, tak žalovaný v napadeném rozhodnutí. Konkrétně se jedná o otázky, zda měl žalovaný postupovat podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě, zda má být státní zaměstnanec převeden nebo zařazen na jiné služební místo poté, co byl zařazen mimo výkon služby, jaký služební orgán je oprávněn o převedení, případně zařazení rozhodnout, apod. Za podstatné pro projednávání případ soud považuje stanovisko Ministerstva vnitra k otázce převedení, případně zařazení žalobkyně na služební místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra. Převést, případně zařadit žalobkyni na služební místo patřící do působnosti Ministerstva vnitra by bylo možné podle § 162 odst. 3 zákona o státní službě jen se souhlasem Ministerstva vnitra. Bez tohoto souhlasu nebyl správní orgán I. stupně oprávněn žalobkyni na předmětné služební místo převést, případně zařadit. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynulo, že k žádosti služebního orgánu I. stupně o sdělení volných služebních míst na Ministerstvu vnitra státní tajemník v Ministerstvu vnitra podáním ze dne 17. 1. 2017, č. j. MV-8529-3/SST-2017, upozornil služební orgán I. stupně na § 162 odst. 3 zákona o státní službě, a to právě ve spojitosti se služebním místem náměstka pro řízení sekce veřejné správy. Zároveň v této souvislosti poukázal na právo ministra vnitra vybírat si nejbližší spolupracovníky, mezi něž patří i náměstci pro řízení sekce. Dopisem ze dne 20. 1. 2017, č. j. MZDR 2271/2017-4/PER, služební orgán I. stupně požádal státního tajemníka v Ministerstvu vnitra o vyslovení

souhlasu se zařazením žalobkyně na místo – náměstkyně pro řízení sekce. Uvedený dopis byl Ministerstvu vnitra doručen dne 23. 1. 2017. Obsahem spisového materiálu není žádné podání, kterým by státní tajemník v Ministerstvu vnitra vyslovil souhlas se zařazením žalobkyně na místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra. Služební orgán I. stupně tedy o předmětném služebním místě věděl a rovněž vyvinul snahu, kterou po něm bylo možno spravedlivě požadovat, směřující k obsazení tohoto služebního místa žalobkyní. Protože obsahem správního spisu předloženého žalovaným není souhlas státního tajemníka v Ministerstvu vnitra s přeřazením, případně zařazením žalobkyně na předmětné služební místo, přestože si jej služební orgán I. stupně dle § 162 odst. 3 zákona o státní službě vyžádal, přičemž z předchozího podání státního tajemníka v Ministerstvu vnitra ze dne 17. 1. 2017, č. j. MV-8529-3/SST-2017, lze k obsazení tohoto místa žalobkyní dovodit přinejmenším zdrženlivost a zejména protože státní tajemník Ministerstva vnitra neučinil žádné aktivní kroky k obsazení tohoto místa žalobkyní, nelze dospět k jinému závěru, než že státní tajemník v Ministerstvu vnitra s obsazením místa náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy žalobkyní nesouhlasil. Za situace, kdy státní tajemník Ministerstva vnitra s převedením, případně zařazením žalobkyně na předmětné služební místo nesouhlasil, nebyl správní orgán I. stupně oprávněn rozhodnout o převedení, případně zařazení žalobkyně na služební místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra. Shora uvedené tvrzení žalobkyně tak není oprávněné. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, zda měly služební orgány postupovat podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě, či nikoliv, zda má být státní zaměstnanec převeden nebo zařazen na jiné služební místo poté, co byl zařazen mimo výkon služby, jaký služební orgán je oprávněn o převedení, případně zařazení rozhodnout. Rovněž pak uvedený závěr nemůže zvrátit skutečnost, že žalobkyně je držitelkou osvědčení o úřednické zkoušce a podílela se na práci Rady vlády pro veřejnou správu.

48. Pro úplnost soud uvádí, že v daném případě neshledal kolizi § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě a § 162 odst. 3 tohoto zákona. Je tomu tak proto, že § 15 odst. 2 a 3 zákona o státní službě jednoznačně vymezuje působnost státního tajemníka, kdy je tato výslovně omezena na podřízené ministerstvo, respektive služební úřad. Státní tajemník jednoho služebního úřadu tak není oprávněn ve věcech služebního poměru bez dalšího zasahovat do působnosti státního tajemníka jiného služebního úřadu. Opačný přístup by byl v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu. Jedinou výjimkou z tohoto postupu je případ upravený v § 162 odst. 3 zákona o státní službě, umožňující státnímu tajemníkovi zasáhnout do působnosti jiného státního tajemníka, avšak výlučně jen se souhlasem dotčeného státního tajemníka. Jestliže pak státní tajemník nemůže zasáhnout do působnosti jiného státního tajemníka bez jeho souhlasu, nemůže ani tento státní tajemník rozhodnout o převedení, případně zařazení státního zaměstnance do působnosti jiného státního tajemníka bez jeho souhlasu.
49. Soud rovněž neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu je žalobkyní tvrzenou rozpornost napadeného rozhodnutí nutno posuzovat v celém kontextu napadeného rozhodnutí a s ohledem na podanou námitku žalobkyně, ve které žalobkyně namítala, že služební orgán I. stupně nesplnil povinnost převést ji na volné služební místo, a to nejen před, ale i po celou dobu jejího zařazení mimo výkon služby. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz stránka 11 a 12 napadeného rozhodnutí) vyplývá, že žalovaný považoval námitku žalobkyně za bezpředmětnou ze dvou důvodů. Prvním důvodem byla skutečnost, že v době rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby se měla žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bránit, což neučinila. Jinými slovy námitku,

že před vydáním rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby měla být žalobkyně převedena na jiné služební místo, tak měla žalobkyně uplatnit v řízení o zařazení žalobkyně mimo výkon služby. V projednávaném případě je tato námitka v části, týkající se období do vydání rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby již neoprávněná. Druhým důvodem pak byla skutečnost, že služební orgán I. stupně po celou dobu zařazení žalobkyně mimo výkon služby hledal pro žalobkyni vhodné volné služební místo, a to nejen v rámci svého služebního úřadu, ale rovněž i v rámci jiných služebních úřadů, avšak žádné takové místo nenašel. Protože z kontextu napadeného rozhodnutí vyplývá, z jakého důvodu považoval žalovaný námitku žalobkyně za bezpředmětnou, neskýtá napadené rozhodnutí podklad pro závěr o nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí.

50. Rovněž v kontextu napadeného rozhodnutí je nutno posuzovat úvahy žalovaného, že jedním z kritérií pro posouzení vhodnosti služebního místa je přístup státního zaměstnance. Žalovaný na kritérium přístupu státního zaměstnance při hledání vhodného služebního místa poukázal výlučně v té souvislosti, že v případě služebních míst s odlišnými obory, která by žalobkyně považovala za vhodná, měla žalobkyně na tyto služební obory upozornit příslušný služební orgán nebo se účastnit výběrového řízení. Vzhledem k souvislostem, v jakých bylo použito žalobkyní napadené kritérium přístupu státního zaměstnance (a nikoliv v souvislostech, které žalobkyně navozovala v podané žalobě), soud v úvahách žalovaného neshledal žádné pochybení. Neupozorní-li žalobkyně na služební místo, které by z jejího hlediska případně považovala za vhodné, přestože obory služeb tohoto služebního míst nejsou shodné s obory činností, které žalobkyně dosud vykonávala, nelze tuto pasivitu žalobkyně přičítat k tíži služebních orgánů.
51. K námitce žalobkyně, že odlišné obory nejsou překážkou pro zařazení na jiné služební místo, dále k námitce, v níž žalobkyně rozporovala postup služebních orgánů porovnávající činnosti na místě, které žalobkyně zastávala, s místem náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra, a k závěru o nevhodnosti tohoto služebního místa pro žalobkyni, soud uvádí, že tyto úvahy jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí nad rámec rozhodnutí. Tuto skutečnost žalovaný výslovně žalobkyni sdělil, když předmětnou část napadeného rozhodnutí uvořil slovy „*Nad rámec výše uvedeného...*“. Jinými slovy úvahy žalovaného, které žalobkyně rozporuje, nemohou nic změnit na skutečnosti, že žalobkyni nebylo možno převést, případně zařadit na služební místo náměstkyně pro řízení sekce veřejné správy Ministerstva vnitra, neboť Ministerstvo vnitra, konkrétně státní tajemník v Ministerstvu vnitra, nevyjádřil s tímto postupem souhlas. Protože výše uvedené námitky žalobkyně směřují do části rozhodnutí uvedené nad rámec a dále protože tyto námitky nemohou vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud se těmito námitkami blíže nezabýval, neboť by to bylo nadbytečné.
52. K tvrzení žalobkyně o účelovosti provedené systemizace soud uvádí, že systemizace nebyla prvotním důvodem vydání napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících prvostupňových rozhodnutí. Důvodem vydání napadeného rozhodnutí bylo uplynutí maximální doby, po kterou lze zaměstnance zařadit mimo výkon služby, přičemž po tuto dobu nebylo pro žalobkyni nalezeno jiné vhodné služební místo. Systemizace byla prvotním důvodem vydání rozhodnutí o odvolání žalobkyně ze služebního místa a o zařazení žalobkyně mimo výkon služby. Proti těmto rozhodnutím, ve kterých by byly výtky vůči systemizaci naprosto oprávněné, se žalobkyně nikterak nebránila. V podané žalobě pak žalobkyně účelovost systemizace dovozovala z dalšího postupu prvostupňového orgánu a žalovaného. Žalobkyně však blíže neupřesnila, o jaký postup prvostupňového

orgánu nebo žalovaného, ze kterého dovozuje účelovost systemizace, se mělo jednat. Za tohoto stavu věci se soud námitkou žalobkyně nemohl blíže zabývat, neboť není zřejmé, na základě jakého postupu služebních orgánů žalobkyně účelovost systemizace dovozuje. Z toliko obecných skutečností, a to že systemizace byla změněna po příchodu nového ministra a v relativně krátkém čase před nabytím účinnosti, pak nelze na účelovost systemizace ve vztahu k žalobkyni samostatně usuzovat.

53. K výroku rozhodnutí týkajícímu se odbytného soud uvádí následující:

54. K námitkám vztahujícím se k § 200 odst. 1 zákona o státní službě soud předesílá, že k uvedenému ustanovení neexistuje důvodová zpráva. Komentářová literatura vážící se k tomuto ustanovení je rozporná (viz podaná žaloba a vyjádření žalovaného). S ohledem na uvedené soud při výkladu § 200 odst. 1 zákona o státní službě vyšel z jazykového výkladu předmětného ustanovení a dále přihlédl k charakteru § 200 odst. 1 zákona o státní službě jako přechodného ustanovení a logickému výkladu tohoto ustanovení.

55. Pokud jde o jazykový výklad, ztotožnil se soud s výkladem, který provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Pro tento výklad má zcela zásadní význam použití slova „bezprostředně“ a spojení množného čísla v případě sousloví „státních zaměstnanců“ a „pracovních poměrů“. Jak využití slova „bezprostředně“, tak množné číslo výše uvedených sousloví vede ke stejnému závěru. Slovo bezprostředně je nutno vykládat nejen v časové souvislosti, jak činí žalobkyně, když poukazuje na návaznost služebního a pracovních poměrů z časového hlediska, ale rovněž i v příčinné souvislosti, tedy s ohledem na důvody spojení pracovního a služebního poměru. Příčinná souvislost pak jednoznačně vede ke spojení služebního poměru pouze s tím pracovním poměrem, který se ve služební poměr přeměnil, a to bez ohledu na to, zda se tak stalo ze zákona nebo na základě žádosti. Ke spojení s jinými pracovními poměry totiž není dán důvod. Pokud jde o použití množného čísla, pak soud poukazuje na skutečnost, že množné číslo spojení „pracovních poměrů“ navazuje na sousloví „státních zaměstnanců“. Z uvedeného lze dovodit, že měl zákonodárce na mysli právě a pouze ty pracovní poměry státních zaměstnanců, které vznikly podle zde uvedených ustanovení, tj. dle § 185 až 188 a § 190 až 192 zákona o státní službě, nikoliv všechny pracovní poměry, které služebnímu poměru předcházely. S ohledem na uvedené má soud za to, že jazykový výklad vede k závěru, že § 200 odst. 1 zákona o státní službě je nutno vykládat tak, že při posuzování doby trvání služebního poměru pro účely odbytného lze započítat výlučně ten pracovní poměr, který byl přeměněn na poměr služební, tj. který mu bezprostředně předcházel. Na výše uvedeném nemůže nic změnit použití jednotného čísla v uvozující části věty, tj. „do doby trvání služebního poměru...“.

56. Pokud jde o charakter § 200 odst. 1 zákona o státní službě, soud poukazuje na skutečnost, že se jedná o přechodné ustanovení. Účelem tohoto ustanovení je přechodná úprava vztahu nové právní úpravy k předchozí právní úpravě, tj. k zákonu č. 262/2006 Sb., zákoník práce, (dále jen „zákoník práce“), a k právním vztahům vzniklým podle dosavadní právní úpravy, a to v zájmu ochrany právní jistoty a práv nabytých v dobré víře. Smyslem přechodných ustanovení tak je odstranit, respektive zmírnit důsledky přijetí nové právní úpravy. Aplikuje-li soud tato východiska na § 200 odst. 1 zákona o státní službě, nelze dospět k jinému závěru než, že jeho účelem a smyslem bylo zajistit, aby změna pracovního poměru na služební, ke které došlo v důsledku přijetí zákona o státní službě, neměla negativní vliv na postavení zaměstnance dotčeného touto změnou. Soud tak pro posouzení věci považoval za rozhodné, jaký nárok by zaměstnanci vznikl při ukončení pracovního poměru z organizačních důvodů podle dosavadních předpisů, tj. zákoníku práce, a jaký

nárok mu vzniká podle zákona o státní službě. Podle zákoníku práce by zaměstnanci v případě ukončení pracovního poměru z organizačních důvodů náleželo odstupné, jehož výše by se odvíjela od délky trvání ukončovaného pracovního poměru (viz § 67 a násl.). Trvání předchozích poměrů by na výši odstupného nemělo žádný vliv. Podle zákona o státní službě (viz § 72) náleží zaměstnanci, po marném uplynutí doby postavení tohoto zaměstnance mimo službu, odbytné, jehož výše se odvíjí od délky trvání služebního poměru. Ani v tomto případě se nepřihlíží k době trvání předchozího služebního poměru. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že § 200 odst. 1 zákona o státní službě je nutno vykládat tak, že při posuzování doby trvání služebního poměru pro účely stanovení výše odbytného se započítává výlučně ten pracovní poměr, který byl přeměněn na služební, tj. který mu bezprostředně předcházel. Pro započtení jiných pracovních poměrů ve vztahu ke stanovení odbytného není dán ani v tomto případě žádný důvod. Započtení předchozích pracovních poměrů za účelem stanovení doby trvání pracovního, respektive služebního poměru neumožňuje zákoník práce a ani zákon o státní službě. Toliko na okraj soud podotýká, že opačný závěr by vedl k nedůvodné diskriminaci zaměstnanců, jejichž pracovní poměr vznikl na základě zákona o státní službě (a na něž se § 200 odst. 1 zákona o státní službě nevztahuje) a zaměstnanců, jejichž pracovní poměr vznikl na základě zákoníku práce a který byl překlopen do zákona o státní službě.

57. Dle náhledu soudu k totožnému závěru vede i logický výklad účelu odbytného, respektive § 200 odst. 1 zákona o státní službě. Účelem odbytného je poskytnout státnímu zaměstnanci s dobou trvání služebního poměru na dobu neurčitou jistou kompenzaci (odbytné) v případě, kdy je tento služební poměr ukončován výlučně z důvodu na straně služebního orgánu. Tato kompenzace se pak nutně musí vázat pouze na ukončovaný služební poměr a pracovní poměr, který byl do tohoto služebního poměru překlopen, nikoliv na jiný (další) pracovní poměr. Ve vztahu k jinému pracovnímu poměru není dán žádný důvod náhrady. Je tomu tak proto, že předchozí pracovní poměr mohl zaniknout z důvodu na straně zaměstnance a v tomto případě nemá zaměstnanec žádný nárok na kompenzaci ukončení tohoto poměru. V případě, že předchozí pracovní poměr zanikl výlučně na straně zaměstnavatele z organizačních důvodů, muselo být již ukončení tohoto poměru v souladu se zákoníkem práce kompenzováno. V tomto případě pak není dán žádný důvod k další náhradě.
58. Z výše uvedeného vyplývá, že jak jazykový a logický výklad, tak i charakter § 200 odst. 1 zákona o státní službě vedou k totožnému závěru, a to, že při posuzování doby trvání služebního poměru pro účely stanovení výše odbytného se započítává výlučně ten pracovní poměr, který byl přeměněn na služební, tj. který mu bezprostředně předcházel. Soud tak neshledal mezeru v právu, jak tvrdí žalobkyně.
59. Odkaz žalobkyně na historické situace nepovažuje soud za relevantní, neboť se k případu žalobkyně nikterak neváží. Na posouzení doby trvání služebního poměru žalobkyně avizované historické situace nedopadají, a tedy tato námitka nemůže zvrátit závěry učiněné služebními orgány. Ostatně žalobkyně ani netvrdí, že by byla na svých právech dotčena historickou situací.
60. Za relevantní rovněž nepovažuje soud ani odkaz žalobkyně na § 190 zákona o státní službě a rubriku „Často kladené dotazy“. Ustanovení § 190 zákona o státní službě upravuje zásady přijetí dosavadního zaměstnance do služebního poměru a za tímto účelem i zohlednění činností (nikoliv doby) vykonávaných u jiných služebních úřadů (správní úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad, instituci Evropské unie nebo mezinárodní

organizaci). Uvedené ustanovení se tedy netýká peněžitých nároků spojených se služebním poměrem, případně s jeho ukončením. Souvislost s peněžitými nároky pak nelze z předmětného ustanovení ani jakkoliv dovodit.

61. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný připustil možnost dvojího výkladu § 200 odst. 1 zákona o státní službě. Z žalobkyní citovaného dotazu ke kolektivní dohodě vyššího stupně lze dospět k závěru, že existovaly jisté nejasnosti, které se vázaly k výkladu § 200 odst. 1 zákona o státní službě. Žalovaný však setrval na shodném stanovisku jako v napadeném rozhodnutí a za účelem odstranění všech pochybností v kolektivní dohodě vyššího stupně přistoupil k upřesňující interpretaci, tj. použití jednotného čísla. Z předmětného dotazu, respektive k odpovědi na tento dotaz nelze nikterak dovodit, že by žalovaný připustil dvojí výklad předmětného ustanovení.
62. Dle názoru soudu jak žalovaný, tak služební orgán I. stupně v příslušných rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem žalobkyni sdělili, na základě jakých důvodů a jakou úvahou dospěli k závěru o tom, že pro účely stanovení výše odbytného se do doby trvání služebního poměru započítává výlučně ten pracovní poměr, který byl přeměněn na služební, tj. který mu bezprostředně předcházel. Výklad provedený služebními orgány pak jednoznačně vylučoval důvodnost námitek vznesených žalobkyní v podaném odvolání. Za uvedené situace dle soudu žalovaný nepochybil, když výslovně na námitky žalobkyně nereagoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného týkajícího se výše odbytného je totiž zřejmé, pro které skutečnosti nebyly žalovaným námitky žalobkyně shledány důvodnými.
63. Pro úplnost soud uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že soud nepřisvědčil námitkám žalobkyně směřujícím do části rozhodnutí zabývající se odbytným a dále protože úvahu služebních orgánů, proč se pro účely odbytného započítává do doby trvání služebního poměru pouze bezprostředně předcházející pracovní poměr, považuje soud za přezkoumatelnou a nikterak nevybočující z mezí stanovených zákonem o státní službě, nepřisvědčil ani námitce žalobkyně spočívající v porušení § 2 odst. 3 správního řádu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

64. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. června 2021

Mgr. Milan Tauber, v.r
předseda senátu